

MCLXVIII. szonett

zümmög a gép a kávé darálja
míg az ember kis terpeszben áll
és így bámul a gépnek alája
telik-e a műanyag pohár
türelmetlen teremtmény az ember
pedig amíg tart a zümmögés
a közelharc a kávészemekkel
hiába terpeszt hiába néz
e pucsítás csak önfelszámolás
kimért időnknek vízköpője
valóságadósság csak semmi más
sosem lesz múltja nincs jövője
az ember áll a zümmögés elül
lefő a kávé gőzölög kihűl

Esettanulmányok a Perspektívák Könyvéből

1.

Így szólt Tibald, az óstulok:
„Unalmamban kipusztulok.
Maradhatnék lazán, az ám,
dologtalan tulok talán,
csak hogy nap mint nap megkapjam:
nem hajt hasznot húsom, gyapjam...
Leszek inkább úri marha,
s fütyülök a húsiparra!”
– Így szólt Tibald,
s azzal kihalt.

2.

*Volt egyszer egy tűznyelő,
fess legény, előkelő:
szelfizett a dóm előtt,
rázuhant a vízköpő.*

*Mi volt ez? A Sors? A Karma?
Vagy egy zord kéz, készakarva?
Nincs megoldás, nincs titok?
Hogy pörög a szelfibot.*

3.

*Mindig voltak problémáim
az indulatkezeléssel.
Szegény drága édesanyám
intett engem épp elégszer:
„Kommunikálj nyitottabban,
légy asszertív, kisleány:
szívedben ha dúl a vihar,
arra figyelj, kint mi van!
Légy proaktív-empátikus,
s nyugodtabban alhatol!”
Hát ezt megint jól elszúrtam...
– sóhajtott a bal lator.*